Ο Γέρων Αρσένιος (Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιερόθεος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 22 Μαΐου, 2008

Εκοιμήθη εν Κυρίω ο **Αρχιμανδρίτης Αρσένιος Κομπούγιας**, Γέροντας του Ησυχαστηρίου Παναγίας Γοργοεπηκόου της Ιεράς Μητροπόλεώς μας. Η εξόδιος Ακολουθία τελέσθηκε μέσα σε κατανυκτική ατμόσφαιρα, με την συμμετοχή πολλών Κληρικών, Μοναχών και Χριστιανών, οι οποίοι γεύθηκαν την αγάπη του και την πνευματική του καθοδήγηση.

Και άλλη φορά έχω γράψει για τον μακαριστό Γέροντα. Εδώ θα ήθελα όμως να καταγράψω μερικές από τις εντυπώσεις μου για το πρόσωπό του.

Επρόκειτο για έναν αιωνόβιο σχεδόν Γέροντα που εκοιμήθη σε ηλικία 90 ετών. Από μικρός έζησε μέσα στην ατμόσφαιρα της ορθοδόξου ευσεβείας, αξιώθηκε να καρή μοναχός στην Ιερά Μονή Λογγοβάρδας από τον μακαριστό άγιο Γέροντα π. Φιλόθεο Ζερβάκο, τον οποίον σεβόταν μέχρι το τέλος της ζωής του. Χειροτονήθηκε Διάκονος από τον μακαριστό Μητροπολίτη Αλεξανδρουπόλεως κυρό Ιωακείμ, την 7η Ιανουαρίου 1945 και Πρεσβύτερος από τον μακαριστό Μητροπολίτη Ναυπακτίας και Ευρυτανίας κυρό Χριστοφόρο την 10η Νοεμβρίου 1946. Υπηρέτησε ως Εφημέριος, Ιεροκήρυκας, Πνευματικός σε Ενορίες της Ιεράς Μητροπόλεώς μας, μέχρι την συνταξιοδότησή του, αλλά και μετά από αυτήν συνέχισε την πνευματική του διακονία, αθόρυβα και αποτελεσματικά.

* * *

Ο Γέροντας δεν ήταν ένας συνηθισμένος Κληρικός, αλλά διέθετε έκτακτα πνευματικά χαρίσματα. Είχε συνεργασθή και γνωρισθή με όλους τους παραδοσιακούς Κληρικούς της Εκκλησίας μας και διατηρούσε μέχρι τέλους της ζωής του το «πνεύμα» της Ορθοδόξου Παραδόσεως. Τρία, μεταξύ των άλλων, ήταν τα χαρακτηριστικά του γνωρίσματα.

Το πρώτον ότι ήταν υπερβολικά φιλακόλουθος, ταπεινός και άνθρωπος της προσευχής. Τα πάντα τα ανέφερε στον Θεό δια της προσευχής και ζούσε με μια απλότητα και μεγάλη εμπιστοσύνη στην Πρόνοια του Θεού. Συγχρόνως διακρινόταν για την ταπείνωση και την σεμνότητά του. Δεν θεωρούσε ότι έκανε κάτι σπουδαίο.

Απέφευγε τους επαίνους των ανθρώπων και θεωρούσε πραγματικά τον εαυτό του ανάξιο της τιμής τους.

Το δεύτερο χάρισμα που τον διέκρινε ήταν η παραδοσιακότητά του, αφού ο Γέρων Αρσένιος ήταν φορεύς του παραδοσιακού ησυχαστικού μοναχισμού, αυτού που είχε μάθει από τον Γέροντά του π. Φιλόθεο Ζερβάκο. Αισθανόταν αλλεργία μπροστά σε φαινόμενα ακτιβιστικού μοναχισμού. Αυτό το διακρίνει κανείς εάν επισκεφθή το Ησυχαστήριο, το οποίο ο ίδιος συνέστησε και εκφράζει το εσωτερικό φρόνημά του. Τα πάντα μυρίζουν Ορθόδοξη Παράδοση, ευωδιάζουν από το φιλοκαλικό πνεύμα. Όταν συζητούσε, αλλά και σε άλλες στιγμές, ήταν πάντα εποικοδομητικός, ο λόγος του άλατι ηρτυμένος και ποτέ δεν γελούσε. Σε κάποιες στιγμές απλώς υπομειδιούσε. Αυτό δεν ήταν επιτήδευση ούτε εγωϊσμός, αλλά εφαρμογή των πατερικών λόγων να αποφεύγη την διάχυση του νου. Έλεγε ότι ο Χριστός ουδέποτε γέλασε. Ήταν όμως χαριτωμένος μέσα στην «σοβαρότητά» του.

Το τρίτο χάρισμα ήταν το εκκλησιαστικό του φρόνημα. Αγαπούσε υπερβολικά τον Χριστό και την Εκκλησία, που είναι το Σώμα του Χριστού. Δεν αντιμετώπιζε την Εκκλησία ιδεολογικά η ιδεατά, αλλά την έβλεπε ως ένα συγκεκριμένο Σώμα, του οποίου Κεφαλή είναι ο Χριστός, και εις τύπον και τόπον Αυτού ο Επίσκοπος. Σεβόταν υπερβολικά τον εκάστοτε Μητροπολίτη Ναυπάκτου, αλλά και γενικά τους Επισκόπους της Εκκλησίας. Προσωπικά έχω λόγους να γνωρίζω λεπτομέρειες αυτού του μεγάλου χαρίσματος το οποίο διέθετε. Ο λόγος του Επισκόπου ήταν γι' αυτόν νόμος. Εάν διαισθανόταν την επιθυμία του Επισκόπου, την εφήρμοζε. Ζούσε το «πνεύμα» της υπακοής.

* * *

Ο Γέρων Αρσένιος ήταν πράγματι το κόσμημα της πόλεως Ναυπάκτου, της Ιεράς Μητροπόλεώς μας, αλλά και όλης της Εκκλησίας του Χριστού. Ο ίδιος είχε αφιερώσει τον εαυτό του ψυχή τε και σώματι στην διακονία της Εκκλησίας. Από νέος Κληρικός θυσιάστηκε για την Εκκλησία. Περιόδευε όλα τα άγονα χωριά της Ναυπακτίας και της Ευρυτανίας σε δύσκολους καιρούς, πεζοπορώντας και ιππεύοντας, εξομολογούσε χιλιάδες Χριστιανούς, ομιλούσε με ενθουσιασμό και παρρησία, λειτουργούσε κατανυκτικά και μεγαλόπρεπα, έκαμε κατήχηση σε χιλιάδες νέους κλπ. Τα τελευταία χρόνια παρέμενε μέρα και νύκτα στο Ησυχαστήριό του, δεχόμενος πολύ κόσμο και αφιερώνοντας τον χρόνο του στην εξομολόγηση, την καθοδήγηση των Χριστιανών, την συζήτηση μαζί τους που γινόταν με απλό και ευλογημένο τρόπο.

Το Ησυχαστήριό του ήταν μια πνευματική Σιλωάμ, μέσα στην οποία πολλοί άνθρωποι αναγεννήθηκαν, με την σοφή καθοδήγησή του. Τα πολλά πνευματικά του παιδιά τον σέβονταν και τον αγαπούσαν απεριόριστα, ως Πνευματικό Πατέρα. Δύο

από τα πνευματικά του παιδιά είναι Επίσκοποι της Εκκλησίας του Χριστού, ήτοι ο Μητροπολίτης Γόρτυνος και Μεγαλουπόλεως κ. Ιερεμίας και ο Μητροπολίτης Ισπανίας και Πορτογαλίας κ. Πολύκαρπος. Όλα δε έχουν πολλά να καταθέσουν για την ευλογημένη και χαριτωμένη ζωή του Γέροντος Αρσενίου.

* * *

Το τελευταίο διάστημα της ζωής του το πέρασε στο κρεββάτι της ασθενείας του, την οποία αντιμετώπισε με μεγάλη πίστη στον Θεό, με απέραντη υπομονή, με συνεχή προσευχή, προετοιμαζόμενος για την άλλη ζωή και την συνάντησή του με τον Χριστό. Δεν γόγγισε, ούτε δυσανασχέτησε, δεν εξέφρασε ούτε έναν μορφασμό πόνου και δυσαρέσκειας. Ο τρόπος με τον οποίον αντιμετώπισε την ασθένειά του ήταν ο τρόπος με τον οποίον έζησε. Δηλαδή, στο τέλος της ζωής του φάνηκε όλο το μεγαλείο της εσωτερικής του καταστάσεως. Πριν εισαχθή στο Νοσοκομείο με ζήτησε επισταμένως να εξομολογηθή και να λάβη την ευχή μου. Στην συνέχεια ήταν απόλυτα ήρεμος. Μια από τις τελευταίες φορές που τον επισκέφθηκα μου είπε: «Σεβασμιώτατε, ήλθε ο καιρός να φύγω». Του απήντησα: «Γέροντα, εμείς θέλουμε να ζήσετε, αλλά και αν επιτρέψη ο Θεός να φύγετε, που θα πάτε; Θα πάτε στον Χριστό που τον αγαπάτε, την Παναγία και τους Αγίους, δηλαδή στην ουράνια Εκκλησία». Το άκουσε με πολλή ηρεμία.

Οι μοναχές τον διακόνησαν ως άγγελοι, αλλά είχαν την αίσθηση ότι διακονούσαν έναν άνθρωπο του Θεού, έναν άγγελο, έναν αγνό Κληρικό, που είχε αφιερώσει τα πάντα, σώμα, ψυχή, καρδιά, διάνοια, αισθήσεις κλπ., στον Χριστό.

Η κοίμηση του Γέροντος Αρσενίου ήταν μια χαρμολύπη. Λύπη γιατί έφυγε από κοντά μας ένας άνθρωπος του Θεού, και χαρά γιατί ένα μέλος της Εκκλησίας μας, της Ιεράς Μητροπόλεώς μας, πορεύθηκε προς τον ουρανό, και έχουμε έναν πρεσβευτή για να προσεύχεται για την επίλυση των προβλημάτων που και εκείνος γνωρίζει.

Ο Γέρων Αρσένιος ήταν από τους Κληρικούς εκείνους που ομοιάζουν με τους ενδοκρινείς αδένες στον ανθρώπινο οργανισμό, τους οποίους δεν βλέπουμε, δεν αισθανόμαστε, αλλά αυτοί ρυθμίζουν την καλή λειτουργία του σώματός μας. Το ίδιο συμβαίνει και μέσα στην Εκκλησία, που είναι το Σώμα του Χριστού. Οι ταπεινοί, οι ευλαβείς, οι σεμνοί και προσευχόμενοι Κληρικοί, μοναχοί και λαϊκοί, άνδρες και γυναίκες –και όχι οι θορυβούντες και φωνασκούντες– είναι οι πνευματικοί ενδοκρινείς αδένες, που λειτουργούν σωστά και ωφελούν όλους μας.

Κατά την εξόδιο ακολουθία του Γέροντος Αρσενίου ζητήσαμε τις ευχές του και τις προσευχές του, για να μας αξιώση ο Θεός να ζούμε ως ευλαβή και ταπεινά μέλη μέσα στην Εκκλησία Του, που θα σεβόμαστε την παράδοση και την ζωή της.

Πάτερ Αρσένιε, εύχου για όλους μας, τον Επίσκοπο, τους Κληρικούς, τους Μοναχούς, τις Μοναχές και όλον τον λαό. Καλή αντάμωση.-

Σύντομο Βιογραφικό Σημείωμα

Γεννήθηκε στο Καταφύγιο Ναυπακτίας, στις 7 Ιανουαρίου 1918.

Έμεινε ορφανός από πατέρα, στην μικρή παιδική του ηλικία. Ο πατέρας του πνίγηκε μπροστά στα μάτια του, χωρίς να μπορή να τον βοηθήση.

Φοίτησε στο Δημοδιδασκαλείο της ιδιαίτερης πατρίδας του και στο νυκτερινό Γυμνάσιο των Εκπαιδευτηρίων «Παρνασσός» στην Αθήνα.

Ενεγράφη ως δόκιμος μοναχός στην Ιερά Μονή Ζωοδόχου Πηγής Λογγοβάρδας τον Φεβρουάριο του 1939.

Κατετάγη στο σώμα των Ευζώνων Μεσολογγίου και υπηρέτησε την Πατρίδα από τις παραμονές κηρύξεως του ελληνο-ιταλικού πολέμου μέχρι τον Απρίλιο του 1941.

Εκάρη μοναχός στην ιδία Ιερά Μονή Ζωοδόχου Πηγής Λογγοβάρδας, παρά του αειμνήστου π. Φιλοθέου Ζερβάκου, στις 30 Ιανουαρίου 1943 και έλαβε το όνομα Αρσένιος.

Εχειροτονήθη Διάκονος από τον Μητροπολίτη Αλεξανδρουπόλεως Ιωακείμ, στις 7 Ιανουαρίου 1945, στον Ιερό Ναό Αγίου Ιωάννου Προδρόμου Γαργαρέτα Αθηνών.

Ενεγράφη στο Μοναχολόγιο της Ιεράς Μονής Κοιμήσεως Θεοτόκου Αμπελακιωτίσσης το έτος 1946.

Χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος από τον αείμνηστο Μητροπολίτη Ναυπακτίας και Ευρυτανίας Χριστοφόρο, στις 10 Νοεμβρίου 1946.

Χειροθετήθηκε Πνευματικός από τον ίδιο Μητροπολίτη στις 11 Δεκεμβρίου 1949.

Υπηρέτησε στην Ιερά Μητρόπολη Πειραιώς, κατά το διάστημα 15-3-1953 έως 30-9-1955.

Έλαβε το οφφίκιο του Οικονόμου από τον αείμνηστο Μητροπολίτη Ναυπακτίας και

Ευρυτανίας Δαμασκηνό, στις 21 Μαΐου 1962.

Έλαβε το οφφίκιο του Αρχιμανδρίτου από τον ίδιο Μητροπολίτη, στις 26 Οκτωβρίου 1962.

Ίδρυσε, ανοικοδόμησε και κατεύθυνε πνευματικώς το Γυναικείον Ιερόν Ησυχαστήριον Παναγίας Γοργοεπηκόου Ναυπάκτου.

Υπηρέτησε την Τοπική Εκκλησία της Ναυπάκτου και Ευρυτανίας ως Εφημέριος σε πολλές Ενορίες και ως βοηθός Ιεροκήρυξ της Αποστολικής Διακονίας, λειτουργώντας, ομιλώντας, νουθετώντας, κατηχώντας, εξομολογώντας, στηρίζοντας τον λαό του Θεού, από της χειροτονίας του εις Πρεσβύτερον μέχρι την 1η Απριλίου 1980, όταν συνταξιοδοτήθηκε.

Τιμήθηκε από την Ιερά Σύνοδο της Εκκλησίας της Ελλάδος δύο φορές: το έτος 2001για την συμπλήρωση πεντηκονταετίας Ιερωσύνης με έπαινο, και το έτος 2007 με την ανώτατη διάκριση της Εκκλησίας της Ελλάδος, το παράσημο του Χρυσού Σταυρού του Αποστόλου Παύλου, για την προσφορά του στην Εκκλησία.

Υπήρξε ζηλωτής των πατρικών παραδόσεων, και ασχολήθηκε ιδιαιτέρως και ανιδιοτελώς με την Ορθόδοξη εσχατολογία, δημοσιεύοντας σχετικά άρθρα σε Εφημερίδες και Περιοδικά και συγγράφοντας σχετικά πονήματα, όπως:

1. «Ανησυχητικά σημεία των καιρών» (1965)

2. «Σημεία συντελείας του κόσμου» (1979)

3. «Ο Αντίχριστος και οι Αντίχριστοι» (1985)

4. «Παγκόσμιος αποστασία και ο υιός της απωλείας» (2001)

5. «Αντίχριστος και ορθόδοξος Χιλιασμός δια μέσου των αιώνων» (2005).

Στάθηκε στο πλευρό των κατά καιρούς Επισκόπων της Ιεράς Μητροπόλεως Ναυπάκτου, υπηρετώντας αθόρυβα, ταπεινά, αλλά και καρποφόρα την τοπική Εκκλησία και τον λαό του Θεού. Είχε δε την ευαρέστηση, τον έπαινο και την ευχή των Επισκόπων και την αγάπη και τον σεβασμό του λαού.–

(Πηγή: "Εκκλησιαστική Παρέμβαση" Απρίλιος 2008)